

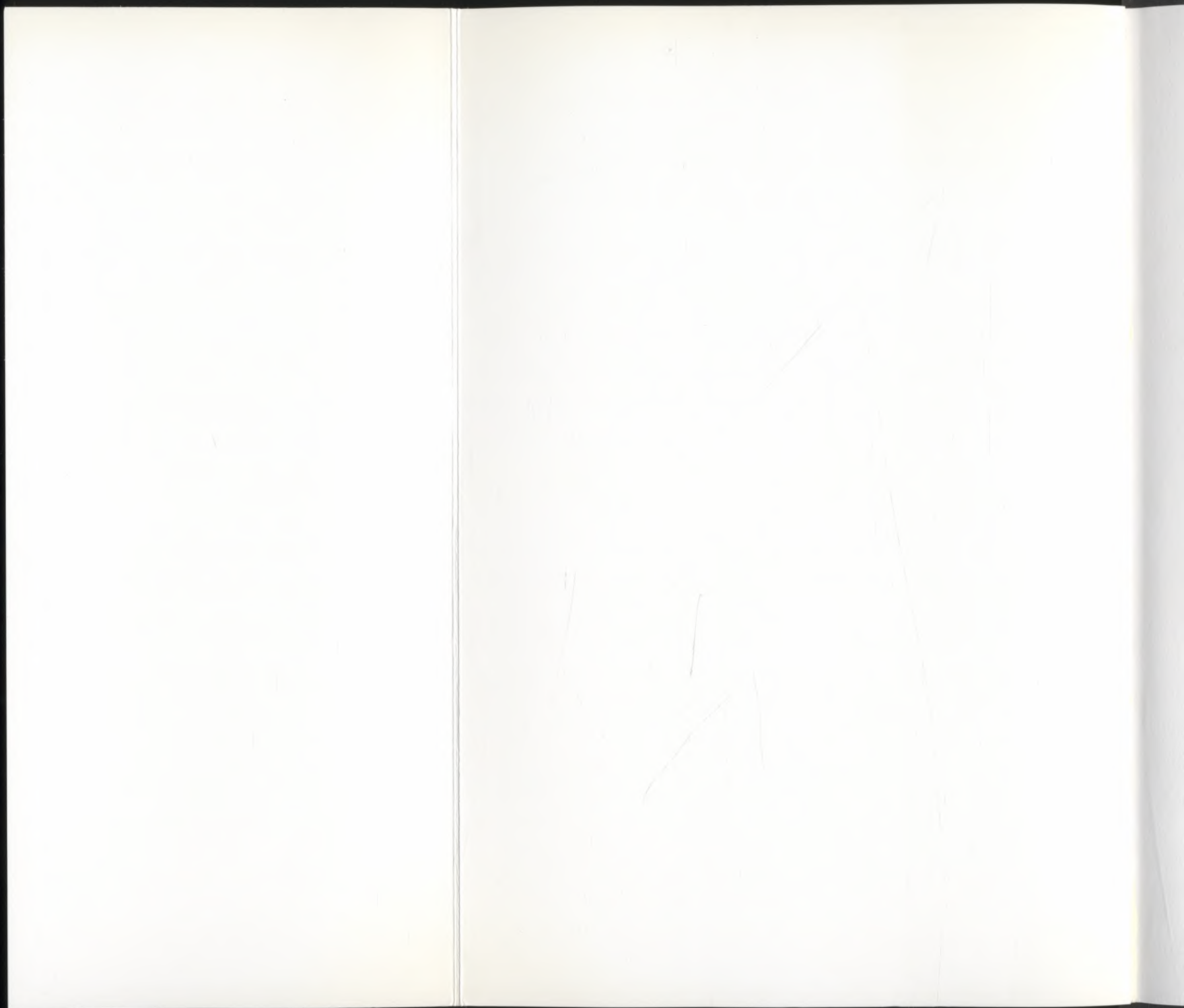
MB
207.892

UTASSY JÓZSEF

Farkasordító

Utassy József (1941, Ózd) az ELTE magyar–népművelés szakán végzett 1967-ben, majd néhány esztendei tanárkodás után, 1972 óta szabadfoglalkozású íróként tevékenykedik. József Attila-díjas; Déry Tibor-díjas; Babérkoszorút 2001-ben, Édes Anyanyelvünk-díjat 2004-ben kapott. Tagja a Digitális Irodalmi Akadémiának.

UTASSY JÓZSEF
Farkasordító

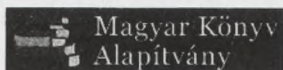
UTASSY JÓZSEF

Farkasordító

versek,
2001–2006

A kötet megjelenését
a Magyar Könyv Alapítvány

támogatása segítette.

MB 207. 892

2007

© Utassy József, 2006

MINDENEK ELLENÉRE

Sietni én sosem siettem.
Gondoltam, megvárnak a dolgok.
Hiába volt sorsom kietlen:
boldog voltam, boldog és boldog.

Ezer dalnak életet adtam,
véremet adtam ezer dalnak:
pacsirtáljanak a magasban,
örömére ifjúnak, aggnak.

ÁMULAT

NEM VAGY TE SEHOL

Megszállottad voltam, hatalmas nagy Isten!
Hittem benned vakon én. Hetedíziglen.
Ám ahogy a szűz Hold hűlt porán tapostam:
lábad ninclő nyomát siratóztam hosszan.

KISPALÓC

Szüless meg, drága kispalóc! Élj
velünk a mindenségbe zárva!
Tart a világ tőled. Remeg. Fél.
Úgy alszol: nagy szemed kitárva.

Csepp kölkem, én bot-görbelábúm,
csujafülű, víg jövevény!
Várva várt vendég vagy te nálunk:
legyen szíved hű, kőkemény.

Légy áldott hősnek kikiáltott
harcos! Akár e költemény.

AZ ÉN ASSZONYOM

Hitvesként remekbe faragott némben:
a feleségem.

Se szép, se csúnya. Maga a hűség.
Ajkán mosoly ül. Szeme derűs ég.

Takaros, tiszta, okos. S oly vidám:
Isten is nékem szemelte ki tán!

És nem félt senkitől. Én sem féltem őt.
Úgy ismerjük egymást, mint a temetőt.

Ő árva már szintén,
mint én.

Nincs az a kincs, amiért odaadnám!
Ha egyszer elhagyom: csak Sohanapján.

HATVANON TÚL

Nem is tudom, szeretsz-e még, de kérdem.
Lám, buksidat nagy búsulásnak adtad.
Azon tűnődsz tán: istenem, de régen
nem gyulladt ki a lepedőnk alattad?!

Hatvanon túl tapintatlan a férfi,
hiszen cserbenhagyja őt is a vágy.
Csókjai csődjét előre megérzi,
mint az őzek, zergék a lavinát.

Ne szomorkodj, lila bánattal megvert
nőm! Támaszd föl inkább legénykorom!
Én hálából kölcsönadok egy tengert,
s medúza-nagy melled megcsókolom.

A GOLGOTÁN

A Koponyák Hegyén
egy hetvenhétszer szép,
harminchárom éves
elárvult vőlegényt,
Júdea királyát,
a beköpött vezért:
jó Krisztus urunkat,
kivel a Golgotán
katonák bántak el
ostoba-mostohán:
kínozták galádul,
a szerencsétlen hős
vért verejtékezett,
szög szisszent át testén:
háromszor is tölgyfa-
keresztje aláhullt,
elájult végül is,
végül is elájult...

Ám püfölték, verték
a népet is vadul:
kardlapozták őket
hatszor avagy hétszer...

Máriát gúnyolták,
mosolyogtak rajta,
nevették vagy éppen
kiröhögték titkon

a gyásztól roskadó
meggyönyörült némbert.

Egy római harcos,
ki a pankrációt
oly igen unta már:
gyilkos lándzsájával
szíven döfte Jézust!

Istennek egyetlen
gyönyörű gyermekét.

Te szíven szúrható,
te hátba döfhető,
Csipkerózsika-szép
aluvó, szendergő,
te miriádéves
tetszhalott Jövendő!

Te, te, te: te édes
álmodónk,
esendőnk.

*Bázakerettye,
2005 márciusában*

NÉPDALT, HA LEHET!

Ezerszer áldott
kedvesem,
te drágalátos!

Kedvesen
megszólítalak:
félelem
s rágalom nélkül,
fényesen,
mert földre szállsz majd,
s énekelsz
önfeledten mindenkinek,
mindenkinek
és énnekem!

Népdalt,
ha lehet,
gyönyörűm!

Ám leheld,
úgy add elő, úgy
énekeld,
én egyetlenem, hogy
szép legyen,
akár egy karcsú költemény,
s miként az élet,
az életem.

Bázakerettye, 2005. március 28.

TURUL

Kerecsensólyom, te királyi sas,
csőröd színarany, karmod harcias,
halálnak villámgyors madara vagy,
egek vándorát, vonz a Kék Magas!

ÁMULAT

Ha tóra nézel, égre látsz,
vonuló nagy vizekre.
Napot fáraszt a vén halász,
föléveszül az este.

És fúj a szél, és leng a nád,
egy sirály vízre csattan.
Micsoda csók, micsoda vágy,
micsoda alkonyat van!

VENDÉGSÉGBEN KISS BENEDEKNÉL

Fellegek bokra mögül kacsingat,
leskel a Nap. Hevíti kocsinkat.

Sajog Badacsony nyílt sebe, lüktet,
tücsökzenekar fogad bennünket.

Fűzfák csöndjével színültig a völgy,
örvend Szent György-hegy kakukkjá, köszönt.

Nagybüszkén el is lépünk a tetőt
megszállva tartó tőkehad előtt.

Odabent a ház asszonya süt-főz.
Távol a tó vize eget tükröz.

Hegyek szoknyáján megpihen, méléz
a sok hegymászó picike prэшáz.

Fácán kukorít, fürj pitypalattyol.
Kék a harangszó, kék, mint az alkony.

Patak szunyókál. Álmát őrzik-e?
Idejár inni szarvas, őzike.

Vonatkürt harsan. Hozza szerencsénk.
Görgeti maga előtt az estét.

Mióta nem láttalak, mióta!
De nagyra nőttél, derék diófa!

Alattad jobban esik az óbor.
Szigliget csonkja csillagot csókol.

ZIVATAR KÉSZÜL

Felhő nyaldossa
Badacsony sebét,
mint egy nagy tüdő,
úgy lüktet az ég:

zivatar készül, komor a vidék.

Homályban Gulács
homloka is már.
Tapolca fölött
villan egy villám:

tágul, kerekre tágul pupillám.

Csattan a mennybolt!
Akácfa reccsen.
Ilyen időben
született Isten.

Megszeppen ma is a gyerkőc bennem.

Őzek, szarvasok
megiramodnak,
félnek a gidák,
borjak vacognak,

nekivágnak, neki a vadonnak.

Föltámad a szél,
föl, krisztusian:
micsoda vágta,
micsoda iram,

föltámad a szél, föl, krisztusian!

Nyögnek a fűzfák,
nyög a meredek
jegenyesorfal,
szőlő, rét, berek.

Elejtik terhüket a fellegek.

Szigliget fölött,
zivatar múltán
kerekedik egy
hajlós szivárvány:

tarka, gyönyörű, mint egy cigánylány.

AZ ELSŐ GÓL UTÁN

Kertek alatt,
futballpályára menet,
egy kutya csontvázára leltem.

Volt még idő a meccs kezdetéig,
lekuporogtam hát a néhai eb mellé.

Hunyorogtatott a hőség.

Szinte szikrázott,
vakított minden csontja,
tündökölt.

Kire is gondolhattam volna,
hát kire másra,
kire, ha nem rád,
egyetlenem,
bakák bakája:
Édesapám?!

Csak a hősökől
mentsen meg az isten,
csak a hősökől,
csak!

Mert a túlélők hálátlanok.

Lehet,
hogy az első gól után
én is megfeledkezem rólad.

OSZTÁLYKIRÁNDULÁS

Zengett,
kicsattanó jókedvünktől
zengett a Kékes.

A ropogó tábortűz
odacsalogatott egy lányosztályt is.

Körülültük hát a tüzet,
s ahogy „Lobogott a rőzseláng mellettünk”,
rázendített valaki,
mi meg fújtuk vele,
harsogtuk:

„A krokodílus a Gangesz partján...”

Éjfél felé
már mindenki párjára lelt.

Én is kigomboltam a blúzát,
és megcsókoltam egy miskolci lány
meleg, megadó mellét.

Föltört belőlünk mélyről,
nagyon mélyről,
szívünk zegzugaiból az ének:

„De szeretnék hajnalcsillag lenni!”

RAGADOZÓ

Lármázik a kertben
egy karvaly.

A mihaszna.

Torkotokba fullad
a dal,
fülemülék!

És nincs könyörület.

Csőre,
iszonyú karma
szívetek szaggatja:

csuromvér a pázsit,
piros csatatér.

Mert nincs füle a dalra:
csak a diadalra!

Isten egykedvűen
nézi e hülye lényt.

A TOVATÚNTHÖZ

Ifjúságom, Te Drága,
Szerelmes Ifjúságom!

Íme: szívembe zárva
mind a hetvenhét párom.

Ők tartanak mesével,
ha elkerül az álom.

Ifjúságom! Ledérem!
Parázna Ifjúságom!

INTETTEK ENGEM

Intettek engem, óva intettek:
ne vegyelek nőül, Erzsikém,
mert hozzám különb feleség illik,
úgymond: nagyasszony illenék.

Persze mindegyik magára gondolt.
Láng lövellt szemükből, sárga láng.
Hírnév hizlalta hiúságukat.
És várt az ágy, és várt az ágy.

Én már azt hittem, nincs innen kiút!
S rugdalá hasad mennyboltját fiúnk.

TAVASZ VAN, KIKELET

Vidulj, szívem, ujjongj,
éjjel csoda történt:
tetszhalott fán új lomb
hírel a törvényt.

Hogy örülne Isten,
ha létezne, volna!
Bejárnánk a májust,
egymásba karolva.

Félre minden vakhit,
únt káprázat, fétis!
Tavas van, kikelet,
virágzik a hérics!

Vagyok a föld fia.
Hűséges-e? Döntsd el!
Faggatok egy vén fát,
de csak zöldell, csöndell.

TAVASZ A HADIÚTON

Zuborog vérem, bizsereg:
hát újra itt vagy, kikelet?!

Hatvanegy éve ámulom
tarka pompád. De már unom!

Isten hiába fenyeget:
nincslő trónusán nevetek.

Száraz, mindentudó ágon
holló hallgat. Bakát gyászol:

őt, akit gerlice dúdol
világgá a hadiúton.

Kiért megnyílnak az egek,
s szemem zápora megered.

AGYAM LABIRINTUSÁBAN

Tűnődni, töprengeni:
azt igen!

Ahhoz mindig is nagy volt a kedvem.

Agyam labirintusában
csak a szörnyet,
a szörnyek szörnyét kerestem.

De mi lett volna, mondd,
ha nem vezet vissza engem
vakond éjszakámból fonalad,

okos fonalad, én Ariadném:
szerelmem!

HAJLÉK
HAJLÉKTALANOKNAK

ÉNEK BÁZAKERETTYE BETEGEIRŐL

*Marketti Juditnak és Dr. Győri Lászlónak
nagyrabecsüléssel*

Sokan vagyunk:
sokan!

Az Otthonunk:
kastély.

Sürgő
hangyanépe:

siet,
szalad,
rohan.

Sodródok
magam is
közöttük:

félíg jókedvűen,
félíg szomorúan.

Sokan vagyunk,
sokan.

Örökkön
éberen -

örökké
álmosan!

Termékeink javát
beragyogja félig
a hangyaszorgosság,
mi aranyat ér itt.

Sorakozgatunk és
libasorba állunk.
Micsoda katonás
fegyelem, micsoda

rend van itt minálunk!
Morgunk, kiabálunk,
zúgolódunk fennen:
egy kis forradalom
kéne ide, nem rend!

Istennel pofázunk,
szidjuk, káromoljuk,
ám a bűneinkért
fellebbezünk, óvunk,
vezekelünk, gyónunk,

ha nap süt vagy hó hull:
templom szentélyében
mormolunk imákat
hozzád, Egyetlenke:

te irgalmas Isten,
mindenható Atyánk,
hatalmas Magiszter,
mesterek mestere:

tégy boldoggá minket,
könyörgünk, hallgass meg:

bízzál bennünk bízvást,
vagy válassz ki húsz mást!

*

Huncut, kétértelmű,
álnok, hamis szóval
traktálgatjuk egymást,
s hülye monológgal
ámítjuk magunkat,

megtagadva mindent,
mindent, ami untat:
titeket, őket és
a hol volt, hol nem volt,
volt egyszer egy múltat,
a vérsötét jelent,
a százszor szapultat,
ÉS HALVA SZÜLETETT
JÖVŐNK! Az avultat.

*

Ó, gyönyörűséges
elmúlás, te tudd csak,
csak te tudd a titkot,
te tudd meg titkunkat:

végül is a TEJÚT
fénygerendáira
kötjük fel magunkat,
kötjük föl magunkat!

*

Mert vendégségünkre
az öreg ördög is
ráúnt régen, ráúnt!

Ásítgat Lucifer,
bóbiskol, bambulgat,
maga elé bámul.

Lassacskán az új hold,
kozmoszunk kanóca,
az egek alá gyújt.

És ámulnak rajtunk
Bázakerettyének
csillagai
BÁRGYÚN!

AKI ELANDALÍTANA

Úgy kellene most valaki mellém,
aki elandalítaná elmém!

Nem tudok mit kezdeni magammal,
mint anyókák, motyogok magamban.

Össze-vissza hadonászok. Intek.
Hatalmasat kiáltok. Legyintek.

Úgy kellene valaki most mellém,
mint a mágnes, magamhoz ölelném!

S tükör elé lépnék, hogy megkérjem:
hagyja el a szobát tükörképem.

Ha most az Úr megcsókolná elmém:
a világot menten átölelném!

TE KEDVES!

Te páratlan,
te magányos,
te legeslegeslegszebb,

ne sírdogálj,
fől a fejjel,
soha, sohase reszkess:

nincs,
nincs nálad
szentebb,

se pogányabb,
sem istenibb,
se bátrabb,

se frissebb,
se húbb,
se feszebb!

Messzebb
más nő sincs
tőlem,

mint te,
te örökké
vesztes,

hát vess meg,
vess meg hát,
vess meg:

gyönyörűm,
én halhatatlan
hitvesem -

Te Kedves!

*Bázakerettye,
2005 márciusában*

POKOLBÓL JÖVET II.

*Dr. Győri Lászlónak hálával
és nagyrabecsülésémmel*

Ifjúságnak háttal,
hosszú, nagy víz mellé,
kiültetem kölyök szívem
csillag alá, kőre.

Dobogná ki, verné,
lűktetné világgá,
ami fáj, és lehetetlen
immáron kibírni.

Így az a vers indul,
mihez végső pontot
görgethet akár maga a
dátumos halál is.

Hatvanöt évgyűrű
arany tüze őrzít,
pántolódik homlokomra
a hetvenedik már.

Jövök a pokolból,
kór tüze ragyogtat,
megettem egy mázsa gyógyszert,
s alig enyhül kínom.

Jövök a pokolból,
harminchárom éve
úgy járok én oda, mintha
otthonomba mennék.

Otthonomba, végleg
tébolydába zárva:
ments meg engem, ifjúságom,
te egyetlen, árva.

A VEREBEKHÖZ

Verebek, ti verebek:
vészeljük át a telet,
hátha veletek lehet,
verebeim, verebek!

Jöhet ránk még akkora tél:
szikrát szór a járdaszegély,
csonttá fagy bennetek a vér,
halomba hord, söpör a szél,
sodor a szél.

DECEMBER

Megszálló fagy terrora.
Fejfák siratóéneke.
Rigó-walesi bárdok.

Átüt a vér a havon,
át.

Tócsák szürkehályoga jég.
Liliom vesztőhelye ablak.
Piros kályhák ontják a hőt.

Hajléktalanok hullnak,
halnak.

HAJLÉK HAJLÉKTALANOKNAK

Szél villog. Február fagya
dideregtet még, vacogtat.
Födél kéne, meleg égbolt:
hajlék hajléktalanoknak.

Gyere, ne késlekedj, tavasz!
Arcuk fakó, szemük bágyadt.
Tizedeli őket a tél:
úgy hullnak el, mint az állat.

Süss föl kikeleti szép Nap,
melengesd szívüket ingyen!
Térdre rognak színed előtt,
mert nekik már te vagy Isten,

már csak te vagy nekik Isten.

FARKASORDÍTÓ

Kit a vak véletlen
társul mellém rendelt:
áldja meg az Isten
azt a szegényembert.

Fél a menhelyektől.
Szemét is kilopnák!
Lépcsőházak ölén
hullámpapíron hál.

Szíve kemény, mint a
carrarai márvány.
Vő volt. Kisemmizték.
Nincs helyed a háznál!

HÁZ! Hetvenhéttoronyú!
Ki él, ne hagyd cserben!
Aki hazára lelt,
otthonra is leljen.

Gyöngy a Hold, hideg lesz,
farkasordító éj.
Fagy szisszen szívedhez.
Loholhatsz, liheghetsz:

hóhérod utolér.

FÁZIK A FÜLEM

Üvölt a farkas.
Szél zúg. Hatalmas
éj s riadalmas
vihar van. Hallgass!

Ébredezz: tó, kert,
dombhát, hegyorom,
pörge kalapom,
hófehér ingem,

mert minden-minden
„zúzos”, zúzmarás,
deres, porhóvert.
Öltöztess: adj rám

puha pulóvert,
s mintha magányod:
gyönyöríts rám egy
báránybőr kucsmát,

irhakabátot!
Didergek. Fázom.
Bázakerettye
poklában nyögök:

asszonyom várom.
Tűnj el, fagyhalál!
Fázik a fülem.
Fogam vacog. Fáj.

Jöjj értem, kikelet!
Csengj, te jég! Fagy, pengj!
Csönd van. Csillaggal
diadalmas csend.

*Bázakerettye,
2005. március-április*

TÚNTÉN A TÉLNEK

Jajgatnak a gyönyör macskái.
Mintha valakit temetnének,
olyan mélyről tör föl a vágy, mint
a fekete siratóének.

Jajgatnak a gyönyör macskái,
jajonganak tűntén a télnek.

Evoé, május, én májusom!
Ütközik immáron a vadzab.
Erdőn, mezőn barangoló úton
kamillaillat, penetráns bakszag.

Üdvözlégy, május, én májusom!
Mindenható vagy. Isteni magzat.

PEREG A DOB

Mi ez a barbár lefokozás?
Tépik, szaggatják váll-lapomat.
Amit írtam: parancsra írtam!
Tanúm rá tízezer virradat.

Ki hát e mord lefokozó itt?!
Isten volna? Vele nincs dolgom.
Pereg a dob, hull a paroli,
szakad a tölgyfalomb a dombon.

Kincstári gőgjük stigmáit már
holtomiglan magamon hordom.

ISTENED SEM

Szeretem hazámat.
Hazám, szeress engem!
Ha Himnuszod hallom:
borzong testem-lelkem.

Nálam nem szerethet
jobban Istened sem!

HALÁLRA IS BÁTOR

THE HISTORY OF THE

REIGN OF
HIS MOST EXCELLENT MAJESTY
CHARLES THE FIRST

BY
JAMES CLAYTON

LONDON:
Printed by J. Sturges, at the
Sign of the Sun in St. Dunstons Church,
in Fleet-Street.

1719.

IN TWO VOLUMES.

THE SECOND VOLUME.

1719.

ZÜMMÖGŐ KÓRUS

Zümm-züm: nektárodért jöttem. Imádlak!
Darázs duruzsol így a dáliaának:
zümm-züm, nektárodát lopom. Imádlak.

És zeng a kert zümmögő kórusa, zeng:
áldott minden perc, minden pillanat szent,
mert zeng a kert zümmögő kórusa, zeng!

Őrizek egy vidám képet anyámról:
haja, szemöldöke csupa virágpor.
Fényesítsd emlékét, májusi zápor!

Rám a kakukk immár hatvanszor kiált.
Hogy megöregedtem, te megúnt világ!
Takarodót fújnak a petúniák.

IDEKÖT A SZÓ

Teledalolták,
telesírták
a fél eget
a hars pacsirták.

Útlevel nélkül
nekivágtak
a füstifecskék
Afrikának.

De mi maradtunk.
Ideköt a szó.
Belep, betakar
bennünket a hó:

betakar a hó.

DOLGOM VAN ITT

A haláltól nem félni kell,
hanem várni: emelt fővel!
Szólongatnak már őseim:
csalnának a temetőbe.

Csak a fiam vár szótlanul,
csak ő, az egyetlen, árva.
Ő tudja csak: dolgom van itt,
és nem siettet a drága!

JÓSKÁM!

Se sír, se pap, se koszorú,
se harangszó, se bánat.

Álmomban olyan szomorú
szívvel néztem utánad!

Kiszemelt magának az Úr.
Többé sohasem látlak.

NÉGYSOROS

Én már sihederként se hittem,
hát még szomorú apaként.
Öregszem, és nincs az az isten,
ki előtt fejet hajtanék!

ISA PUR

Átaludtad életedet.
Fele fény volt, fele álom.
Időnk, a sírásó temet:
bizony por és hamu vagyunk,

barátom, felebarátom.

Hányszor mondogattam neked,
hányszor hajtogattam, hányszor:
ne ócsárold istenedet,
ha már az életről dalolsz,

s vagy a halálra is bátor!

HAGYJÁTOK JÁTSZANI

Nem akarok hazudni önmagamnak
sem istent, sem angyalt, se ördögöt!
A túlvilág sátánostól is úntat,
bár idehallom, ahogy fölrohög.

Lassacskán megérem testem elestét,
ám szellemem friss, pajkos kiskölyök.
Hagyjátok hát játszani önfeledten,
mert szent a képzelet, szent! És örök.

KIPUSZTULÓBAN

Inog, recseg az agg családfa,
többé nem hajt levelet, ágat.
Utolsó gyümölcse én valék,
s velem kihál a vén Vadász-had.

Mi még hadokba rendeződtünk,
s hosszú-hosszú századokon át
ha egy Vadász-fiú megnősült:
toldott a házhoz még egy szobát.

Hej, ha föltámadna temetőnk!
Nagy, bortól bíborló éjszakán
szívemre ölelném remegőn:
dédapám, ükapám, szépapám.

Inog, recseg az agg családfa,
nem hajt többé levelet, ágat.
Utolsó gyümölcse én valék,
s kihál velem a vén Vadász-had.

ÁLOMI UNOKÁMHOZ

Hát hol késlekedsz, te kis maszatka,
nagymama gyöngye, szemevilága?!
Rámold le asztalomat, kacagva
döntsd föl a vázát, ülj a cicára!

Állj eléem fülig lekvárosan,
dobd el kardodat, pöttöm vitéz!
Parancsolom: nagyra nőj, nagyra!
Ne láss háborút soha, míg élsz.

PONTOSÍTÓ

Istennel volt vitám,
nem az Elmúlással,
mert én a loholó
ősz Időt imádtam,
jobban szót értettem
vele, mint anyámmal:

vitám Istennel volt,
nem az Elmúlással!

ISTEN!

Soha senki ellen
én nem fenekedtem:
apró bűneimet,
kérlek, ne nagyítsd fel!

Nem lelem apámat,
fiamat, anyámat:
csoda-e, ha tollam
trónod ellen lázad?!

Született eretnek
vagyok. Így szeress meg!
Ősz van. Hull a dió.
Levelek peregnek.

MAGAM GYILKOSA

Naponta negyven-ötven
cigarettát kivégzek.
Magam gyilkosa vagyok.
Lassan öl meg a méreg.

És aki nem bagózik?!
Azt mi öli meg? A kín?
Ne hagyj megöregedni:
segíts rajtam, nikotín!

Úgy füstölök egész nap,
mint papok a szentmisén.
Isten arcába fújom
a keserű füstöt én!

EPITÁFIUM

Nem segített sem ír, se balzsam,
sem a szent ezerjófű rajtam.
Tudjátok-e, hogy csöndben, halkán
megöregedtem? És meghaltam.

TEREMTŐ NÉLKÜL

Van egy szent fogadalmam:
a vérengző vadállatot
legyűröm önmagamban.

Van hitem. Van hatalmam.
Én a Teremtő nélkül is
feltámadok a dalban:

föltámadok a dalban!

EGY S MÁS

ÜZENET

Ragyog rátok ritmus és rím,
fényt a dalba gondolat hoz:
írjatok hát, barátaim,
most, míg ifjak, üdék vagytok!

HAZADZS

Ha pénzed van, temérdek pénz:
mit ér az, mondd, ha versed nincs?!
Szegény vagy bár, szegény költő,
de száz dal kér, hogy írd meg mind.

BIZONY HOGY

Bizony hogy írhatnék
én is posztmodernül.
Ám bölcsebb munka vár!
A levesem elhűl.

GONOSZOKHOZ

Engemet nagy ívben elkerül a Halál.
Sok borsot török még az orrotok alá!

HOGY MI SEGÍT RAJTAM?

Kamilla, menta, hárs:
javallta Szent Tamás.

SZENTESTE

Egész életében
csalt, lopott, harácsolt.
S most ő kíván nékem
szent, boldog karácsonyt!

RABLÓK

Mindent,
ami fogható volt,
magukkal vitték a rablók.

Bezzeg a könyveimre
rá se hederítettek!

ÖREG BUKSZÁMHOZ

Hogy elrongyolódtál, kedves,
hogy kikezdett az idő!
Továtűnt a barnaságod,
erdőben szarvasünő.

Oly soványka voltál mindig,
mint a deszka. S oly lapos!
Névjegyekkel tömtelek meg,
dundi lettél, pocakos.

Csal, ha tud a szegényember,
ámde abból ne legyen
kára senkinek a földön:
innen s túl a tengeren!

TÜRELMETLEN

Alig élek, alig állok,
múzsám csöcsén trombitálok:
ám hiába fúvom azt,
a tél rügyet nem fakaszt!

Alig állok, alig élek,
hálni jár belém a lélek.
Február csak hiteget:
jöjj, rúgd farba, Kikelet!

TAPINTATOS

Múzsám, már csak hozzád illene írnom
elégiát, ódát, episztolát?!
Te jól tudod: ez lehetetlen, Úrnőm!
Tabula rázám összepiszkolád.

ELHÍRESÜLT SORSOM

Betegség a hírnév,
rossz kór! Ágynak döntött.

Csakazértis írnék!

Elhíresült sorsom
vigye el az ördög!

PEGE ALADÁR

Már az anyaméhben
pengetted köldököd.

Ördögöd van, Ali:
angyali ördögöd!

CÉGÉRESDI

A cégér változik,
de marad a rossz bor!

ÖNÉRZET

Mondom neki: dilettáns vagy!
Néz, nem hiszi el.
Ketten brunzolunk a klotyón.
Hát nem levizel!

KÓPÉ DALOCSKA

Ím, nyugalmatat megáldom,
én, az ideges.

Hitvesem, felebarátom,
sose hitegess,
ha félvilág hahotázna
rajtam, te ne tedd!

Nagy kópé volnék? Parázna?
Szeress hát, szeress!

SLÁGER I.

Rongyokban lóg már a szép szerelem-szóttas,
mit együtt álmodtunk meztelenségünkre
mi: másnak hazudó, két ölelkező test.
Rongyokban lóg már a szép szerelem-szóttas!

Rongyokban lóg már a szép szerelem-szóttas.

SLÁGER II.

Világgá engemet ágyunkról ne kergess!
Már nem vagyok beléd többé hősszerelmes.
Ám szeretlek és szeretlek és szeretlek.
Ne vess ki érte, Kedves, de jaj, ne vess meg!
Szeress engem Te is!!! Testvérként szeress meg!!!

S ágyunkról világgá engemet ne kergess!

ÖREGEK ÉVŐDÉSE

- Asszony, mutasd azt a
ballagási képet!
Hadd lám, hogy néztem ki
tizennyolc évesen!

- Apjok, te kihagytad,
ki ám azt az évet!
Nem voltál te soha
tizennyolc, édesem!

Én mindig öregnek
ismertelek téged.
Már az oltár előtt
remegett a térded.

- Mérget mernék venni,
lassan ölő mérget
arra, hogy már megint
tévedsz, asszony, tévedsz!

- Mérget? Lassan öltöt?!
Az kéne még nekem!
Akkor inkább itt a
cavington, életem!

IRÁNY A LÍCEUM

Tízéves ha voltam talán,
mikor először vitt Egerbe
apám helyett a mostohám.

Nem foghattam meg a kezét:
annyira sántított szegény,
mint egy jámbikus költemény.

Ballagtunk hát a restibe,
hol állva ittak, ettek.
Ő két felest hörpintett föl,
míg én egy fél kevertet.

Haraphatnánk is valamit!

Húzkodtam a kabátját:
vegyen nekem egy szendvicset,
s hozzá piros pogácsát.

Aztán: irány a Líceum!

Ha kíváncsi vagy, Olvasóm,
hogy mi mindent láttunk:
kerekedj föl, szegődj nyomunkba,
gyere utánunk!

MESE, MESE, MÁTKA

Mikoron, mikor nem,
mikor is az égen
kilenc nap virított,
mint a kíváncsi szög,

úgy bújt ki a zsákból
a pecsétes titok...

Egy spicli ringyó lány,
kit lángon vert vasra
a kancsal hóhérpár
meg két sürgő szajha:

a császárnak mindent,
de mindent besúgott!

Beárulta őt is:
Mária gyermekét,
a Szeplőtelen Szűz
édes egyetlenét:

Jézus Nazarénus
Rex Judeorumot!

Lett is az urak közt
vígság, dínomdánom,
hatalmas dáridó,
úri muri, tánc, bor:

héthatárra szóló
mámor a javából!

Ama hírhedett bál
tartott vagy hat napig:
esthajnalcsillagtól
piros pirkadatig.

Ám a hetediken
vér folyt, könny, veríték:

Isten szent gyermekét
meg is megfeszíték,
gyalázták, köpködték,
kínját kiröghögték:

római lándzsával
szívét átaldöfték!

VÁLASZ

Veres Miklósnak

1.

Ki a hatalom székértolója:
előbb vagy utóbb a bakra vágyik!

2.

Balos hölgy engem nem bolondít,
ám jobboldali férj sem!
Hívatlan vendég vagyok én, mint
papfing a szentmiséken.

3.

Egy kis tücsök
tanyát ütött
szobámban,
s dalába bújt
előlem, hogy
ne lássam.

Vajon egyszer
majd nekem is
el lehet
sorok közé
temetni a
testemet?

4.

Lantom hiába nőtt homlokodra:
te is csak bőgni tudsz, mint a csorda!

5.

Én nem vagyok sem igric, se poéta!
Tombol agyam tábortüze, ragyog.

El-elsírom magamat néha-néha.
Eddzétek hát damaszkuszi, konok,

bátor karddá gerincem: rokonok!
Megostromolom a Lehetetlent is.

Félig bolond, félig zseni vagyok.

*Mosdós, Budapest, Bázakerettye
2004 októberében, novemberében (?),
2005. január*

TARTALOM

Mindenek ellenére.....	5
------------------------	---

ÁMULAT

Nem vagy te sehol.....	9
Kispalóc	10
Az én asszonyom	11
Hatvanon túl.....	12
A Golgotán	13
Népdalt, ha lehet!.....	15
Turul	16
Ámulat	17
Vendégségben Kiss Benedeknél	18
Zivatar készül	20
Az első gól után.....	22
Osztálykirándulás	23
Ragadozó	24
A tovatűnthöz.....	25
Intettek engem.....	26
Tavaszi van, kikelet	27
Tavaszi a hadiúton	28
Agyam labirintusában	29

HAJLÉK HAJLÉKTALANOKNAK

Ének Bázakerettye betegeiről.....	33
Aki elandalítana	37
Te Kedves!	38
Pokolból jövet II.	40
A verebekhöz.....	42
December	43
Hajlék hajléktalanoknak	44

Farkasordító.....	45
Fázik a fülem.....	46
Túntén a télnek.....	48
Pereg a dob.....	49
Istened sem.....	50

HALÁLRA IS BÁTOR

Zümmögő kórus.....	53
Ideköt a szó.....	54
Dolgom van itt.....	55
Jóskám!.....	56
Négysoros.....	57
Isa pur.....	58
Hagyjátok játszani.....	59
Kipusztulóban.....	60
Álomi unokámhoz.....	61
Pontosító.....	62
Isten!.....	63
Magam gyilkosa.....	64
Epitáfium.....	65
Teremtő nélkül.....	66

EGY S MÁS

Üzenet.....	69
Hazadzs.....	70
Bizony hogy.....	71
Gonoszokhoz.....	72
Hogy mi segít rajtam?.....	73
Szenteste.....	74
Rablók.....	75
Öreg bukszámhoz.....	76
Türelmetlen.....	77
Tapintatos.....	78
Elhíresült sorsom.....	79

Pege Aladár	80
Cégéresdi	81
Önérzet	82
Kópé dalocska	83
Sláger I.	84
Sláger II.	85
Öregek évődése	86
Irány a líceum	87
Mese, mese, mátká	88
Válasz	90

1415/04

ISBN 963 7486 41 0

Kiadja a Széphalom Könyvműhely
1068 Budapest, Városligeti fasor 38.

Tel./fax: 351-0593, tel.: 462-0593

E-mail: iroalap@t-online.hu

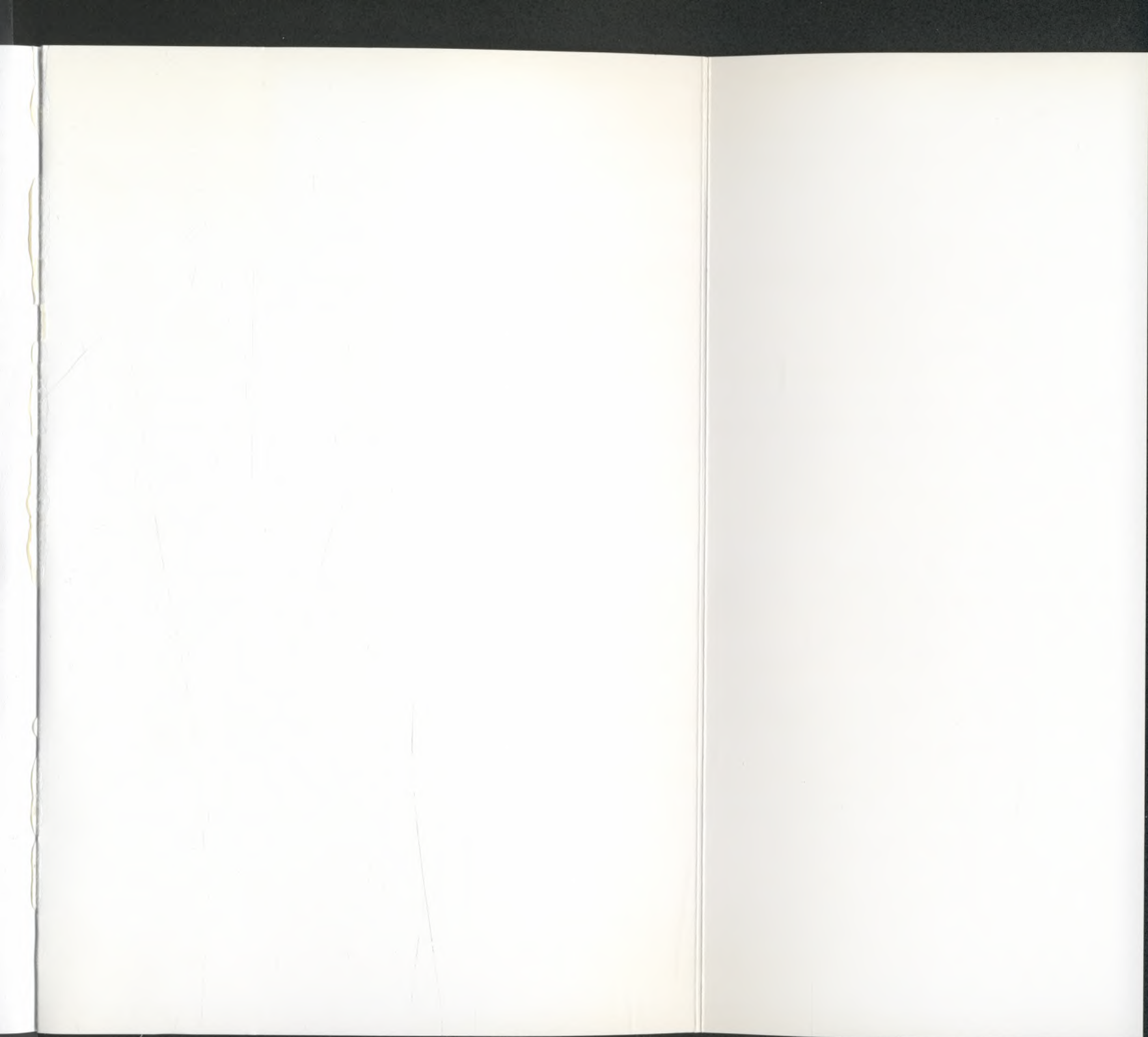
Honlap: www.szephalom-konyvmuhely.hu

Felelős kiadó és szerkesztő: Mezey Katalin

Nyomdai előkészítés: Samu 2000 Bt.

Nyomdai munkálatok: Rózsadomb Contact Kft.,

Nagy és Tsa Nyomda Kft.

Utassy József új kötetében együtt találjuk a lélek poklait, az átélt végállapotot őrző verseket a klasszikus szépségű tájköltéssel, a szerelmi lírának az emberi elesettségéről is szólni tudó, de erőteljes és nagyhatású darabjaival. A versek írásában az ihlettel egyenrangú társ az a fajta eltökélt kimondani akarás, amely az összeomlott idegek kiszolgáltatottságából vissza tudja hozni a lelket a költészet fénnel, színnel teli, vigasztalódást nyújtó világába.

Érett, magasrendű költői teljesítmények foglalata a *Farkasordító*, amelyben Utassy József lírájának minden regisztere megszólal.

Mezey Katalin

A szerző fotóját Gyarmati Gábor
készítette.

A borítótervet
Kondor Béla: *Kolostoralapítás* című
festményének felhasználásával
Reuter Katalin készítette.

Ára: 1500 Ft

UTASSY JÓZSEF Farkasordító

